

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1541/2020
25.06.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Бранислава Босиљковића и Данијеле Николић, чланова већа, у правној ствари тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Бранислав Поповић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Високи савет судства - Основни суд у Пожаревцу, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Пожаревцу, ради дуга, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Вишег суда у Пожаревцу Гж 1016/19 (2018) од 03.09.2019. године, у седници одржаној 25.06.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Вишег суда у Пожаревцу Гж 1016/19 (2018) од 03.09.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиље изјављена против пресуде Вишег суда у Пожаревцу Гж 1016/19 (2018) од 03.09.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожаревцу П 264/2019 од 28.05.2019. године, првим ставом изреке, обавезана је тужена да тужиљи, на име повраћаја умањених накнада за вештачење исплати износ од 25.581,00 динара са законском затезном каматом почев од 12.02.2014. године, па до исплате. Другим ставом изреке, обавезана је тужена да тужиљи на име трошкова парничног поступка исплати износ од 17.300,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Пожаревцу Гж 1016/19 (2018) од 03.09.2019. године, преиначена је првостепена пресуда у првом и другом ставу изреке, тако што је одбијен тужбени захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужена да јој на име повраћаја умањених накнада за вештачење исплати износ од 25.581,00 динара са законском затезном каматом од 12.02.2014. године, па до исплате, и обавезана тужиља да туженој на име трошкова парничног поступка исплати износ од 7.500,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучује применом члана 404. став 1 Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 87/18).

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о накнади штете због неправилног рада органа туженог. Врховни касациони суд налази да је другостепени суд, основаност истакнутог приговора застарелости потраживања, а тиме и основаност тужбеног захтева, ценио уз примену материјалног права које не одступа од правних ставова Врховног суда Србије и Врховног касационог суда, изражених у одлукама са тужбеним захтевом и чињеничним стањем као у овој правној ствари, па у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној. Правноснажна судска одлука различите садржине, која је уз ревизију достављена не указује на другачији правни став и другачију примену материјалног права, јер правилна примена права у овој врсти спорова, а нарочито оцена основаности приговора застарелости потраживања, зависи од утврђеног чињеничног стања.

Сходно изнетом, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиље, као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, јер из напред изнетог произлази да у овом предмету није потребно одлучивати о ревизији ради новог тумачења права, разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни ради уједначавања судске праксе, па је одлучено као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба ради исплате, поднета је 19.03.2019. године, а побијана вредност предмета спора је 25.581,00 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, представља динарску противвредност испод 3.000 евра.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члану 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о спору у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то је и ревизија тужиље недозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

Приликом оцене дозвољености ревизије, Врховни касациони суд је имао у виду да је побијаном одлуком преиначена првостепена пресуда, али налази да у конкретном случају нема места примени ни одредбе члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП. Наиме, наведена одредба може се применити само када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности спора, односно у случају када се

ради о ревизији изјављеној против правноснажне пресуде у којој је побијани део правноснажне пресуде или означена вредност предмета спора испод граничне вредности за дозвољеност ревизије, али не и у споровима у којима је посебном одредбом овог Закона (ЗПП) или посебним законом одређено да ревизија против одлуке у тој врсти спорова није дозвољена.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у другом ставу изреке.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић